

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobců: a) Ing. R. T., DiS., nar. „X“, b) L. T., nar. „X“**, oba bytem „X“, oba zastoupených JUDr. Ivanou Weigandovou, advokátkou se sídlem v Milovicích, ul. 9. května č. p. 59, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2014, č. j. 2131/SČaKŽÚ/2014-3, JID: 103044/2014/KUUK,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 23. 7. 2014, č. j. 2131/SČaKŽÚ/2014-3, JID: 103044/2014/KUUK, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit každému ze žalobců náhradu nákladů řízení v částce **8.100,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou společně podanou prostřednictvím jejich společné právní zástupkyně u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, ze dne 23. 7. 2014, č. j. 2131/SČaKŽÚ/2014-3, JID: 103044/2014/KUUK, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Města Roudnice nad Labem, Komise k projednávání přestupků, ze dne 13. 5. 2013, č. j. PŘ/35/2014, jímž byli mj. uznáni vinnými z přestupku proti majetku podle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), za který jim

každému byla uložena pokuta ve výši 3.000,-Kč a také každému uložena povinnost uhradit náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. Přestupku se žalobci měli dopustit tím, že jednak dne 24. 12. 2013 v době 10.30 hodin na hřbitově v Obci Černěves odcizili, a to žalobce a) květináč a žalobkyně b) květiny, z hrobu rodiny D., čili rodičů L. T., nar. „X“, která je babičkou žalobce a) a matkou žalobkyně b), a jednak dne 24. 12. 2013 v době kolem 10.50 hodin na hřbitově v Roudnici nad Labem odcizili vánočné květinové aranžmá z hrobu M. a J. T., čili rodičů S. T., nar. „X“, který je dědečkem žalobce a) a otcem žalobkyně b), čímž úmyslně způsobili škodu na cizím majetku ku škodě svých předků L. a S. T., čili prarodičů žalobce a) a rodičů žalobkyně b). Současně se žalobci domáhali, aby soud uložil žalovanému nahradit jim náklady soudního řízení.

V žalobě uvedli, že v průběhu přestupkového řízení svá obvinění z přestupku důrazně popřeli s tím, že se necítí ničím vinni. V této souvislosti ovšem připustili, že oba předmětné rodinné hroby pravidelně navštěvují, nosí na ně květinovou výzdobu a upravují je, kdy při údržbě odstraňují zvadlé a hnijící květiny a obaly z vyhořelých svíček.

V návaznosti na to žalobci namítli, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud použil jako hlavní důkaz pro své rozhodování kamerový a zvukový záznam provedený agenturou Leopard, s. r. o., která se specializuje na ochranu majetku a detektivní činnost, který předložili L. a S. T., přestože žalobci namítali, že záznamem dochází do zásahu jejich práv na ochranu osobnosti ze strany dotyčné agentury a namítali špatnou kvalitu zvuku a nesrozumitelnost. Správnímu orgánu I. stupně se ovšem nepodařilo tímto záznamem ani jiným důkazním prostředkem prokázat, že k nějaké krádeži ze strany žalobců došlo a že by žalobci spáchali tvrzený přestupek. Navíc žalobci se obávají případného zneužití tohoto záznamu, když ten mohl být dodatečně upraven a zkreslen, přičemž neexistuje žádná záruka, že byl nebo do budoucna bude použit jen pro toto správní řízení. Správní orgán I. stupně se ovšem těmito námitkami odmítl zabývat a poněkud sporně dovodil, že do kamerových záznamů nebylo jakkoliv zasahováno, protože žalobci nepopřeli, že hřbitovy navštívili a manipulovali s květinovými dekoracemi. Správní orgán I. stupně pak odmítl provedení důkazu znalcem z oboru audiovizuální techniky s poukazem na neúměrné prodloužení a prodražení správního řízení, ačkoliv znalec se mohl vyjádřit ke kvalitě záznamu a možnosti následných zásahů do něj jinými osobami.

Směrem k žalovanému pak žalobci namítli, že ten nepravdivě uvádí, že žalobci svojí argumentací nepopírají spáchání projednávaného přestupku, když jen nesouhlasí s použitím obrazového záznamu jako důkazu, neboť dle nich byl získán v rozporu s ust. § 12 občanského zákoníku. Žalovaný pochybil tím, že veškeré odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí opřel o obhajobu přípustnosti použití záznamového systému a opomenul se zabývat skutečnostmi, které měly být záznamem prokázány. Obsah záznamu ovšem nic neprokazuje, kromě toho, že žalobci přišli na hřbitovy, kde zapalovali svíčky a upravovali dekorace. Žalovaným učiněné odkazy na judikaturu jsou v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nadbytečné, neboť žalovaný se vůbec nezabývá tím, co vlastně záznam ve skutečnosti zachycuje. Rozhodnutí žalovaného tak bylo dle žalobců vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a z provedených důkazů nebyly vyvozeny správné právní závěry.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž podrobně zrekapituloval průběh správního řízení a navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že žalobci své odvolání vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně zaměřili především na námitky týkající se přípustnosti použití záznamu kamerového systému, jehož pořízením a použitím údajně bylo porušeno ústavní právo na nedotknutelnost soukromí osoby a její integrity. S těmito námitkami se přitom žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí důsledně vypořádal.

Žalovaný důrazně odmítl, že by se nepřipustně opomenul zabývat skutečnostmi, které měly být záznamem prokázány, jelikož obsah odvolání žalobců vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl zaměřen především na nezákonnost použití kamerového záznamu jako důkazu. K tomu podotkl, že nesouhlasí s tvrzením žalobců, že kamerový záznam nic neprokazuje, kromě toho, že žalobci přišli na hřbitovy, kde zapalovali svíčky a upravovali dekorace a nepoužitelné dekorace částečně vyhazovali. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou podrobně popsány události, které jsou zachyceny nainstalovaným záznamovým zařízením, přičemž součástí spisového materiálu jsou CD a DVD, která naprosto prokazatelně uvedené události dokumentují. Žalovaný trvá na tom, že žalobci spáchání přestupku proti majetku nepopírají, když svoji argumentaci v odvolacím řízení opřeli o nezákonné použití důkazního prostředku, který jednoznačně prokazuje nezákonné jednání žalobců, když tímto správní orgán I. stupně získal přesvědčivý důkaz o tom, že se skutku, který je jim kladen za vinu, dopustili. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn pro rozhodnutí ve věci.

V následně učiněné replice žalobci setrvali na jednotlivých žalobních námitkách, které opětovně zrekapitulovali v návaznosti na detailní předestření skutkového stavu věci. Trvají na tom, že žalovaná strana rozhodovala na základě své domněnky, že s dekorací bylo nakládáno s úmyslem ji zničit, ačkoliv nic takového z videozáznamu nevyplynulo a ani vyplynout nemohlo.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupkyně žalobců s tímto postupem výslovně vyjádřila souhlas a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že na základě předmětné žaloby je třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť je zatížené vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost z důvodu nevypořádání se se všemi odvolacími námitkami.

Již žalovaný v písemném vyjádření žalobě připustil, že žalobci ve svém odvolání vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně uplatnili především na námitky týkající se přípustnosti použití záznamu kamerového systému. Z právě uvedeného vyplývá, že žalobci v odvolání uplatňovali především námitky o přípustnosti použití záznamu kamerového systému a vedle toho i uplatňovali jinou námitku. Této skutečnosti plně koresponduje vlastní obsah odvolání žalobců vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které tvoří nedílnou obsah správního spisu. Ze strany 4 odst. 2 jejich odvolání totiž zřetelně plyne, že žalobci kategoricky popírali spáchání přestupku, který jim byl kladen za vinu s tím, že pořízený záznam je značně nekvalitní a neprokazuje jejich přestupkové jednání. Dle žalobců taktéž pořízené fotografie údajných poškozených L. a S. T. nejsou průkazné, neboť nejsou datovány. Na základě toho pak žalobci namítali, že jejich tvrzení o tom, že pouze odstraňovali zvadlou a již omšelou výzdobu hrobů není v rozporu s tím, co je vidět na pořízeném záznamu, přičemž ani způsob likvidace těchto artefaktů není v rozporu s tvrzením žalobců. S ohledem i na tato nesouhlasná odvolací tvrzení žalobců, která řádně vtělili do svého odvolání vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nemohl žalovaný legitimně uzavřít, že žalobci spáchání přestupku proti majetku v daném případě nepopírali, když svoji argumentaci v odvolacím řízení opřeli o nezákonné použití důkazního prostředku, a proto údajně nebylo ze strany žalovaného nepřipustně opomenuto zabývat skutečnostmi, které měly být záznamem prokázány.

Za dané procesní situace, která nastala v odvolacím řízení vedeném o odvolání žalobců vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bylo žádoucí a nutné, aby se žalovaný řádně vypořádal s oběma okruhy odvolacích námitek – tj. jednak ohledně přípustnosti použití záznamu kamerového systému a jednak ohledně popírání viny žalobců ze spáchání jím vytýkaného přestupku s poukazem na neprůkaznost dosud získaných důkazních prostředků.

Žalovaný se ovšem v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádal sice důsledně ovšem pouze ve vztahu k okruhu odvolacích námitek ohledně přípustnosti použití záznamu kamerového systému. Okruh odvolacích námitek ohledně popírání viny žalobců ze spáchání jím vytýkaného přestupku s poukazem na neprůkaznost dosud získaných důkazních prostředků žalovaný nechal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela bez povšimnutí, aniž by se k němu alespoň okrajově vyjádřil a přdestřel úvahy, jak a proč tento okruh odvolacích námitek hodnotí.

Žalovaný pochybil, jestliže veškeré odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí opřel o obhajobu přípustnosti použití záznamového systému a zcela opomenul se zabývat skutečnostmi, které měly být záznamem prokázány – čili spáchání vytýkaného přestupkového jednání oběma žalobci, což bylo rovněž podstatné, když žalobci důrazně popírali své přestupkové jednání. Faktem tak je, že žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vůbec nezabývá a naprosto nehodnotí, co vlastně záznam ve skutečnosti zachycuje a co prokazuje. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak zcela absentuje odůvodnění ve vztahu k jednomu okruhu odvolacích námitek, které byly zásadního rázu. Tato skutečnost představuje vadu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro jeho neúplnost z důvodu nevypořádání se se všemi odvolacími námitkami, pro kterou byl soud nucen přikročit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný by měl mít na paměti, že z judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu setrvale vyplývá, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

K tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č.j. 3 As 51/2007 – 84, který je dostupný na www.nssoud.cz.

Na základě všech výše uvedených závěrů byl soud nucen s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. žalobou napadené rozhodnutí zrušit a zároveň v souladu s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodnout o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V rámci dalšího řízení s respektováním shora zaujatých právních názorů ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. žalovaný ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí řádně a úplně odůvodní, a to pokud okruh námitek žalobců ohledně popírání jejich viny ze spáchání jím vytýkaného přestupku s poukazem na neprůkaznost dosud získaných důkazních prostředků. S ohledem na zjištěnou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro neúplné vypořádání se s všemi žalobními námitkami se soud meritem věci, tj. prokázáním viny žalobců za předmětné přestupkové jednání, nezabýval, když by tím nepřípustně nahrazoval činnost správního orgánu.

Jelikož žalobci měli v projednávané věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit každému ze žalobců do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 8.100,-Kč. Tato částka se skládá z částky 2 x 3.000,-Kč za zaplacené soudní poplatky za každého žalobce; dále z částky 9.300,-Kč za tři úkony právní služby právní zástupkyně žalobců po 3.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006. Jiné náklady právní zástupkyně žalobců nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. května 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tvarová